

ning for det første tillade mig at bemærke, at naar den ærede Ordfører og ogsaa andre af Reformpartiets Medlemmer drage til Felts mod lignende Forhold under Københavns Kommunalbestyrelse og derved tro at ramme Socialdemokratiet og at kunne fremstille dette i en daarlig Belysning — thi de ledsage jo gerne den Slags Bemærkninger med, at det er Socialdemokratiet, der har Flertal der, og der regerer Socialdemokratiet —, saa gøre de ved at angribe os langt fra Skade, men tværtimod den allerstørste Tjeneste ved at fremdrage disse Ting, og de støtte os i den Virksomhed, vi udfolde i Kommunalbestyrelsen. Jeg kunde derfor næsten have Lyst til at takke dem for disse Bemærkninger, fordi de sætte os i Stand til at tage kraftigere fat paa Arbejdet for disse Forhold, end vi ellers vilde være i Stand til, saafremt disse Bemærkninger kom frem i en god Hensigt, men det er jo ingenlunde Tilfældet, thi de komme jo frem for at søge at skade os saa meget som muligt, og derfor kan jeg ikke takke for dem.

Man kunde imidlertid nok forlange, at naar der navnlig fra Regeringspartiet og dets Ordførers Side rettes Anker over os i den Henseende, man saa gjorde sig den Ulejlighed at undersøge de Love, under hvilke man virker, og de Forhold, som disse Love foreskrive. — Jeg synes, at det er en saa minimal Fordring, at naar man vil angribe nogen, saa skal man gøre sig bekendt med de Love, som de paagældende Forhold hvile paa. Men det lader til, at den ærede Ordfører ikke kender det allermindste til Københavns kommunale Forfatning og heller ikke til den Kommunes Love, hvorunder man her i København arbejder. Det er beklageligt, at den ærede Ordfører staar paa dette Standpunkt, og min Opgave skulde da være at gøre den ærede Ordfører bekendt med nogle af de Forhold, vi arbejde under, for at han for Fremtiden kunde faa et andet Syn paa disse Sager.

Man maa jo huske paa, at Københavns Kommunalbestyrelse ikke er det samme som et Sogneraad, det er helt andre Forhold, der her gøre sig gældende; det er jo helt andre Love, som Københavns kommunale Forfatning er bygget paa, og de Love burde den ærede Ordfører kende, førend han retter Angreb paa os, som skulle arbejde under denne Forfatning.

Allerførst skal jeg imidlertid sige, at den paagældende Enke har ikke 10 Kr. om Maanedens Alderdomsunderstøttelse, hun har 16 Kr., og det kunde den ærede

Ordfører jo meget let have faaet at vide, hvis han havde gjort sig den allermindste Ulejlighed for at faa denne Sag undersøgt. Thi det forholder sig rimeligvis saaledes, at paa det Tidspunkt, da Andragendet blev indgivet, havde hun ganske vist kun 10 Kr., men hun har saa straks derefter faaet tilstaaet 16 Kr. Jeg vil tillade mig at oplyse følgende: Den paagældende Enke fik i 1899 tilstaaet 10 Kr. Der vil jeg nu først bemærke, at naar jeg nævner disse Tal, saa er det aldeles ikke, fordi jeg vil sige, at disse Tal tilfredsstille mig, eller at disse Understøttelser ere, saaledes som de efter min og mine Partifællers Mening skulde være; de burde efter vor Mening være større, og vi have ogsaa trolig arbejdet — og med Held arbejdet — paa at faa Alderdomsunderstøttelsen forhøjet, hvad jeg senere i min Tale skal dokumentere overfor den ærede Ordfører. Jeg godkender altsaa ikke disse Tal, jeg siger ikke, at de Cifre, jeg her nævnede, udtrykke en Understøttelse, hvis Størrelse jeg anser for at være rigtig. Men Enken modtog altsaa i 1899 en Understøttelse paa 10 Kr. om Maanedens af Hensyn til, at hendes Arbejdsfærlighed og Helbredstilstand den Gang blev skildret som nogenlunde, saa at hun som Følge deraf ikke var ganske ude af Stand til selv at skaffe sig noget til sit Underhold. Hun har tidligere, i 1888, arvet en Sum paa 5,000 Kr., som imidlertid var forbrugt i 1899, hvilket der jo ikke kan siges noget til, Folk have jo Lov til at bruge deres Penge op, naar det blot ikke sker ved Ødselhed, men her kan man ikke sige, at der foreligger noget saadant, saa det spiller altsaa ingen Rolle. Hun modtog altsaa denne Understøttelse, og Tiden gik saa, og hun henvendte sig ikke til Magistraten om at faa denne Understøttelse forhøjet, førend hendes Søn døde, i hvis Hus hun var — hun holdt jo Hus for denne Søn —, men da han døde, den 15. Juli, meldte hun sig for at søge Understøttelse den 9. August 1907. Saa fik hun straks tilstaaet 16 Kr., og det blev tilstaaet hende fra den 1. September 1907, altsaa er den Oplysning, som den ærede Ordfører fremkom med, urigtig, og den ærede Ordfører kunde dog med den største Lethed have faaet at vide, at hun har 16 Kr. maanedlig. Jeg nævner ikke disse Tal for dermed at sige, at det er en udmærket god Understøttelse, ingenlunde. Det tilfredsstiller ikke mig, og; som jeg senere skal tillade mig at dokumentere, arbejde vi, og med Held, paa, at Understøttelsen her i København skal forhøjes. Dernæst er der en anden Ting, som